

Egy száj

Egy szájnak az a sztrájkja
Ott a buszon nem rítt ki,
Csak egy komor profil,
Közvetlenül a jelenet fölött
Mégis zavaros folyóba nyúló
Sarkantyú lett, különvélemény,
Miközben lent a néni ridikülje
Szíjával verte a férjét, kopasz
Emberkét, aki előre-hátra futkosott,
Mintha egy ringben, vesztesen, hisz
Mindig rászakadt, mint puha lavina,
A tésztamellű hitvese, és visszahullt
A moher hasról, mint a rongylabda, de
Az a száj továbbra is csöndes maradt,
Feszés, egyedül, nem fodrozta diszkrét
Lenézés, fiúi részvét, komoly maradt,
Mint egy partjelző, pártatlan, miközben
Lent az apja, anyja küzd talán, mert
Úgy tűnt — persze csak nekem — hogy
Bent, a *másik oldalán* tovább folyik
Sötét üregben és torokban ez a jelenet,
Mintha egy zárógát mögött.

Ellenfelük

Jelképesen, egymás után
Láttam ma őket délután —
Először volt a néni, mint
Egy régimódi játékmackó állt
A fűszerszámos boltban, még a
Hátán is törek és szalmaszál, és
A szaga!, mintha egy kisebb
Rágcsáló almáról szállna fel —
Halálraszánt szakértelemmel
Mondta föl egy gyógytea hatásait,
És láttam, nem lehet több, mint
Harminc kiló, tudtam, milyen
Sováynság ez — és másodszor a
Pultosnő egy kis cukrászdában,
Tökéletes barbibaba, ilyen kemény,
Feszes idomokat nem láttam még!, és
Hogy viszi őket ide-oda!, mintha egy
Hódoló udvar előtt, milyen gőgös,
Királynői pipiskedés, és lám, a
Pakolás ezernyi rétege alatt az arca
Maszk, nyíltan titkolja korát, ahogy
Nézem, szinte öklendezem, gigászi
Küzdelme olyan fojtó, és mintha látnám
Is kaján ellenfelét a kis cukrászdában,
Ahogy felém kacsint, hisz láttam már,
Előbb a nénivel, őt szinte szelíden
Karolta át.

Egy gnosztikus teremtéstörténet

Mint rongybabák csuklottak
Össze már-már, mikor hátrahőköltek,
A gonosz öregek, különös fény esett
A visszerek csomóira, foszforszínű,
És én tovább üvöltöttem, aljasságuk
Valami nyálkás ruha volt, amit le
Kellett tépnem magamról, csalánból
Szótt, békanyállal impregnált atléta,
És megcsapott a macskahúgy-szaguk,
Ilyen lesz a pokol, kehes nyívásuk
Lesz az egyetlen zene —
Hiába vetkőzném le őket, míg a gangon
Megfürösztt a Hold, e lázálomban
Felfedett szemérmem egyetlen nézői ők
Lesznek, aztán odvukba bújnak, nesztelen.

Budapest

Simon Balázs